

Am fost un părinte perfect până s-a născut primul copil

Pe vremea când duminica era ziua aceea în care te prindea dimineața în pat, timpul curgea lin ca un zbor de pescăruș în briza mării, iar Dumnezeu se plimba pe un norișor ca să-și viziteze plantația de meri, în casa lui Adam și a Evei domnea liniștea.

Într-un paradis paralel, vecina de la doi părea că ia cursuri de step pe tocuri de 12 cm, domnul bărbos cu apartamentul din dreapta tocmai se întorsese cu câțelul de la plimbare, știa tot blocul pentru că îi făcea baie și câțelul nu voia, iar copilul mămicii singure de la parter era din nou supărat pe gustarea de la 11. În schimb, Adam, așa cum l-a lăsat Dumnezeu dormind sub măsline, așa dormea și acum, buștean, fără să audă țânțarul ciupindu-l sau nevasta strigându-l. Pentru că Eva nu avea niciun motiv să-l deranjeze din somnul de frumusețe. Era prima care se trezea, atât în timpul săptămânii, cât și în week-end, și adora liniștea dimineților târzii. Și de această dată, se trezi în ritmul ei și se îndreptă adormită spre bucătărie ca să-și pregătească cafeaua. Luă ceașca din dulap, apăsă pe butonul aparatului, iar cafeaua începu să curgă apetisant. Se sprijini de marginea blatului de bucătărie și se uită la păsărelele care se jucau pe o creangă din fața geamului. Deschise fereastra, inspiră aer proaspăt, își luă cana plină de cafea, scormoni în punga cu ciocolată pe care o găsi exact unde o lăsase cu o seară înainte, apoi intră în baie. Se spală pe dinți, sorbi din cafea și se spală pe dinți. Își privi câteva minute bune părul proaspăt vopsit, mișcându-și leneș mâna prin șuvițe. Timpul era de partea ei, așa că se mai privi alte câteva minute în razele soarelui, apoi concluzionează că are nevoie de un duș și de niște bucle. Se pensă, își admiră tenul fără riduri și sânii la locul lor, picioarele fără celulită și burta suplă.

- Ar trebui să mai slăbesc puțin, își spuse în gând. Se trase de burta inexistentă și își promise că de-acum înainte o să evite bomboanele de ciocolată.

Își luă cafeaua și se îndreptă spre balcon, unde o așteptau două scaune comode de vară, timpul ei și ultimele 20 de pagini din cartea cumpărată acum trei săptămâni. Băgă difuzorul cu ulei de lavandă în priză și se cufundă în visare.

Minutele treceau leneș, vecina de la 2 terminase cu step-ul, câțelul bărbosului făcuse baie și se usca în balcon la soare, iar copilul de la parter mâncase gustarea, iar acum alerga fericit în parcul din fața blocului, în timp ce mama lui făcea „cucu – bau”.

Eva termină de citit câteva pagini, goli ceașca de cafea și se adânci în perne. De afară se auzeau glasurile copiilor care se jucau în parc. Unii țipau, alții plângeau, alții râdeau. Eva se ridică și închise geamul de la balcon, ca să nu-i mai deranjeze nimeni liniștea. Se îmbracă fără zgomot, ca să nu-l trezească pe Adam, și ieși din casă.

Duminica era ziua în care mergea la piață, ca să-și facă cumpărăturile pentru următoarea săptămână. Îi plăcea să se plimbe în răcoarea copacilor, să privească în jur larma zilnică și să simtă miros amestecat de legume, fructe, pâine caldă și merdenele. Parcă era un drum spre copilărie, când mergea cu tatăl ei la piață în fiecare sâmbătă dimineață, în timp ce mama ei rămânea acasă și pregătea ciorbă cu tăieței, pârhoale și pui cu smântână și mămăligă caldă. Erau rarele momente când amândoi își găseau liniștea, iar ei părea că i se îndeplinește de fiecare dată dorința de a-și vedea părinții fericiți și liniștiți.

Prima oprire fuse la magazinul de carne, unde se așeză la rând în spatele unei mame cu un copil care molfăia pofticios un dinozaur de pluș. Zâmbi, amintindu-și de jucăria ei preferată din copilărie, un clovn cu picioare din ață cu care se juca până târziu, care acum stă pus în cutia cu amintiri.

Rândul la carne mergea greu, așa că nu dură mult până când copilul din fața ei începu să-și piardă răbdarea, să-și arunce jucăria pe jos și să plângă apoi după ea, cerând atenție.

Mama se întoarse către el, începu să legene căruțul, apoi observă jucăria pe jos, o luă, o scutură puțin și i-o dădu înapoi, liniștindu-l.

Evei văzu negru în fața ochilor. Mama aceasta tocmai a luat de pe jos jucăria și i-a dat-o înapoi copilului?

A închis ochii și a întors capul din reflex.

Ca un elastic de la borcanul de zacuscă a mamei, ceva a tras-o înapoi și a deschis iar ochii.

Copilul mozolea din nou, fericit, jucăria.

Pentru o fracțiune de secundă, Eva vizualiză toți microbii de pe pluș, unul lângă altul, înghesuți în blana dinozaurului.

A luat-o cu tremurat de la stomac.

Copilul ei nu va face niciodată asta. Ea nu va face niciodată asta. Copilul ei nu va molfăi jucării luate de pe jos, iar ea va avea mereu soluții pe care să le aplice pentru a liniști copilul. Copilul ei va înțelege de prima dată ce i se va spune, pentru că e foarte simplu să ai un copil înțelegător. Copiii o vor asculta, pentru că ea va fi o mamă bună și calmă, nu-i așa?, toți copiii rezonează cu mama lor. Răbdătoare, relaxată și flexibilă, o mamă care nu țipă niciodată.

Eva zâmbi la gândul că va fi o mamă perfectă. Nu avea niciun dubiu că va fi exact așa cum visează ea. Cu sufletul plin de satisfacție, își continuă drumul prin piață, verificând cartofii și dovleceii din priviri.

- Iubirea mea, ai mucii? se auzi lângă ea o voce blândă de femeie.

Eva întoarse capul la auzul cuvântului „mucii”. Oare așa o să vorbească și ea când va fi mamă? Cu mucii, părț și caca?

- Îhî, se auzi răspunsul.

- Of, am uitat șervețelele acasă. Uite, șterge-ți nasul cu bluza!

Eva se uită în altă direcție, scârbită.

- Nu vreau.

- Hai, te rog, c-o să te îmbolnăvești mai rău! Te roagă mami!

- Nu vreeaauu! Mi-e foamee!

- Vrei un măr? Uite, acum l-am cumpărat!

Și ca și cum ar fi vrut s-o verifice pe mamă dacă-și face bine treaba, Eva se întoarse și văzu cum femeia freacă de pantaloni un măr gras și roșu.

- Uite ce frumos și mare e! Sigur va fi delicios! Ia gustă!

- Vreeau pară!

- Mai bine ia mărul ăsta, para e zemoasă și-o să te murdărești. Ți-am spuscă n-am șervețele la mine.

- Vreeauu pară!

- Bine, ia o pară. Și șterge nasul de tricou, te rog.

- Nu vreau. N-am mucii.

Ooo, da, gîndi Eva din nou, e clar că eu n-o să fac asta niciodată. Copilul va mânca ce îi voi da eu și dacă nu vrea, este fix problema lui.

Eva se îndepărtă de copilul mucos și vru să plece, dar conversația nu se încheiase.

- Te roog, vreau înghețată!
- E 10 dimineața, nu poți mânca înghețată așa devreme.
- Te roog!
- Nu se poate! Te rog, înțelege.
- Ultima înghețată! Promit!
- Bine, ultima, cedează mama.

Eva reuși cu greu să se abțină și să nu se gândească că ea niciodată când va fi mamă nu îi va da copilului înghețată la ora 10, doar ca să scape de gura lui. Niciodată! Mai ales când e răcit! Mamele astea nu știu că atunci când copiilor le curge nasul nu au voie înghețată?

Na, c-a gândit-o deja!

Ea va fi mama perfectă, iar un zâmbet de satisfacție îi apăru pe chip.

După 5 ani și doi copii, în parc

- Mamiii, vreau înghețată!
- Și eu vreau înghețată!
- În-ghe-ța-tă, în-ghe-ța-tă, în-ghe-ța-tă! bat ei cu pumnișorii în masă, în ritm de *We will rock you*.
- Măi, copii, potoliți-vă! Înghețata e după ora 12.
- Hai mamiii, te rugăăm, doar aaazi, înghețată!!!! Te rugăm!

Ar fi vrut să fie mama aia cool care uită de reguli măcar o dată, dar o ia cu palpitații și amețeli numai la gândul ambalajului.

Dar cafeaua pe stomacul gol? Punga de pufarine sau berea cu gust de lămâie de la unsprezece noaptea?

Nu este ea cool de fiecare dată pentru propriile plăceri? Care-i diferența?

- Bine, copii! Înghețată pentru toată lumea!

Hai că nu s-a făcut gaură în cer și nici lumea nu s-a cutremurat!

A luat-o încet spre casă, iar în fața parcului auzi o fetiță strigând:

- Nu mai plâng! Te rog, mami, îți promit, nu mai plâng, te roog să mai stăm!

Eva văzu lângă un leagăn o fetiță care plângea și o trăgea pe mama ei de mână.

- Mai vreau să stau! strigă ea și lacrimi îi șiroiau pe obraz.

De fier să fi fost și era imposibil să nu ți se facă milă de ea! Mama încerca s-o potolească, dar părea că-i face și mai rău.

Nu cred să fie ceva mai trist ca imaginea asta, își spuse Eva cu sufletul încărcat. Cu ce disperare se justifică cea mică și promite ceva ce stă dincolo de puterile ei de copil, doar-doar își împacă mama! Mama, această putere supranaturală, dătătoare de viață și de reguli bine scrise, își continuă Eva gândul ca și cum i-ar fi cerut cineva părerea. Cum ai putea tu, ca mamă, să-ți vezi copilul suferind și să nu mai stai un pic în parc? Cum de te lasă inima?

A simțit un gust amar în gură. Ar fi luat-o în brațe pe fetița aceea și i-ar fi spus tot ce-i mai frumos pe lume, numai s-o liniștească. Copilul ei n-o să facă niciodată asta! Ea nu va crea o astfel de situație!

Peste 5 ani și doi copii, în parc

- Vreau avion! Vreau avion! Vreeaaau avion!
- Nu putem cumpăra, iubirea mea. Am venit să ne jucăm, nu să cumpărăm avioane. În plus, ai avion acasă, data viitoare îl luăm cu noi și ne jucăm cu el aici.
- Ăla nu e roz, eu vreau roz.
- Iubirea mea, te rog înțelege că azi nu cumpărăm avioane.
- Aaa! începu copilul să plângă.
- Nu mai plânge, iubirea mea, mami te iubește tare mult. Îmi pare rău, dar nu putem lua avion acum. Știu că-l vrei, dar avem suficiente jucării acasă.
- Aaa! continuă copilul mai tare.
- Se uită oamenii la noi. Știu că ești supărată. Uite, dacă vrei, mergem acasă să ne liniștim.
- Nuu, te roog, nu mai plâng, te roog, promit că nu mai plâng!

Ce spunea?

Că limitele trebuie puse cu fermitate și mult calm. Indiferent ce zice lumea, ce gândește, indiferent cum se uită. Copilul e al tău și tu răspunzi pentru integritatea lui emoțională și bugetul familiei tale.

Când a ajuns acasă, din bucătărie se auzeau ritmuri de jazz. Adam, doar în chiloți și cu un șorț ridicol, sfârâia într-o tigaie niște ouă, amestecate cu tot felul de lucruri găsite prin frigider.

- Ce picioare sexy ai! râse în hohote, apoi îi făcu cu ochiul.
- Nici tu n-arăți prea rău!
- Ce pregătești, omletă?
- Nu, ouă simple.

A învățat și a răsucit tigaia, i-a căzut ceva pe aragaz, n-a mai contat. Eva respiră profund. Efortul trebuia apreciat. Să faci ouă în chiloți, cu pieptul la vedere, asta numai un voinic reușește.

Îl sărută și se apucă să așeze tacâmurile:

- Te iubesc.
- Și eu te iubesc.
- Ce facem astăzi?
- Mă gândeam să mergem în parc, să alergăm puțin, și poate spre seară luăm masa în oraș. Mi-ar plăcea să văd și-un film. Ce spui?
- S-a deschis un restaurant nou unde servesc pește și fructe de mare. Nu vrei să-l încercăm? Și după ce mâncăm, poate găsim o comedie faină la cinema.
- Ba da, dar înainte de toate, vreau să fac o baie, din aia cu cada plină ochi, cu sare de mare și cafea bună. Vreau să stau o oră, să mă satur.
- Perfect, numai bine ajungem la cină.

A terminat de mâncat și și-a umplut cada cu apă. Și-a făcut o cafea, a prins din mers o cutie de biscuiți cu ciocolată, a trecut prin cameră să-și ia cartea și s-a întors în baie, de unde va ieși după o oră, cu pielea șifonată și mirosind a trandafiri.

În paralel, o mamă cu doi copii acasă declară:

Ultima dată când cuvintele <ciocolată, carte și cadă> au stat împreună în aceeași frază a fost seara trecută, după ce-am încuiat ușa de la baie cu cheia și-am petrecut un minut jumătate de pură relaxare. Am citit trei propoziții, am dus un gând până la final și am făcut pipi fără să explic de unde vine, de ce vine, cum se formează, unde se duce, ce culoare are.

Am ieșit mirosind a soluție de geamuri, fiindcă am văzut oglinda stropită și nu m-am putut abține.